

ЛЮТЦІ ЖИВЕ – ЛЮТЦІ ЖИТИМЕ

Ця виставка розповідає про маленьке село, яке стало символом краху німецької політики, останнім оплотом між нами та катастрофою і справжньою утопією співіснування.

Ми, молодь «Грінпіс», хочемо запросити вас познайомитися з тією історією Лютцерату, яку ми особисто пережили. Це роки інтенсивної роботи, численні акції та безліч неймовірних спогадів про село.

Ця тема дуже важлива для нас, тому що історія ще не закінчена. Вугілля все ще лежить у надрах землі, і ми продовжуватимемо боротися проти його видобутку та проводити масштабні заходи з висвітлення цього питання!

Лютце, вибачте, що? Лютцерат або, як його ще лагідно називають, «Лютці», – невелике село в землі Північний Рейн-Вестфалія недалеко від Кельна, історія якого налічує щонайменше 855 років. Із 2006 р. для видобутку й подальшого спалювання бурого вугілля, що залягає під ним, жителів села почали переселяти. У якості обґрунтування наводиться те, що це необхідно з точки зору економіки енергетики, проте результати різних досліджень спростовують це твердження. Так, наприклад, експертні звіти дослідницької групи CoalExit Research Group, Європейського університету Фленсбурга, Берлінського технічного університету та Німецького інституту економічних досліджень свідчать, що навіть за умови неймовірно високого завантаження вугільних електростанцій у період із 2022 до 2030 року вугілля вистачатиме й без потреби розроблення родовища в Лютцераті та подальшого спалювання видобутого вугілля. Залишилося б навіть ще 30 млн тонн.

Однак, незважаючи на це, між федеральним урядом, урядом землі Північний Рейн-Вестфалія та енергетичною компанією RWE було досягнуто домовленості щодо перенесення термінів відмови від вугільної енергетики в землі Північний Рейн-Вестфалія на 2030 рік, а також щодо нереалізації розробки родовища на території 5 сіл поблизу кар'єру Гарцвайлер, пожертвувавши для цього селом

Лютцерат. Найбільша проблема полягає в тому, що якщо буде спалено вугілля з-під Лютці, а це мільйони тонн, то Німеччина вже не зможе дотримуватися температурного обмеження в 1,5 градуса, а отже, і своєї частини Паризької угоди щодо захисту клімату. Навіть температурна зміна в 1,5 градуса тягне за собою загибель людства й руйнування значної частини наших засобів до існування, що саме по собі вже є свого роду компромісом. Ми не можемо прийняти ще один компроміс або навіть проголосити його успішним досягненням. Багато людей в усьому світі виступили проти цього і проявили солідарність із численними активістами, які намагаються перетворити село, що перебуває під загрозою зникнення, на утопію співіснування. Було проведено безліч переважно мирних демонстрацій, найбільша з яких налічувала 35 000 учасників. На жаль, під час виселення людей із Лютці та демонстрацій поліція неодноразово застосовувала необґрунтоване, часом небезпечне для життя насильство.

Проте, село Лютці було повністю виселено і зруйновано. І все ж нам вдалося багато чого досягти. Село Лютцерат стало відомим як ніколи раніше, а провал німецької кліматичної політики зараз є предметом всезагального обговорення. Важливо також підкреслити, що поклади вугілля, як і раніше, знаходяться в надрах землі. Поки це так, ми не здаємося, і ви теж не здавайтеся!

Greenpeace Germany e.V. Hongkongstraße 10, 20457 Hamburg, T +49 40 30618-0, presse@greenpeace.de, greenpeace.de V.I.S.d.P. Kai Müller Authors, Idea Greenpeace Jugend Design Henning Thomas Date 12/2023

© Greenpeace Jugend

1

ЛЮТЦІ ЯК УТОПІЯ

Вони можуть виселити нас, притягнути до кримінальної відповідальності, зруйнувати наші споруди, наш будинок, але вони не можуть зломити наш опір. Наш опір живий, село Лютцерат живе!

Розповідь із місця подій однієї молодій людині.

Ще задовго до того, як я вперше опинився в селі, я відчув його утопічність. Ми стояли на залізничній станції Еркеленц за мінусової температури, усі наскрізь промерзли і, як завжди буває за користування Deutsche Bahn, сильно запізнилися. Усі рейсові автобуси були переповнені, тож нам нічого не залишалося, окрім як іти пішки 2,5 години до Лютцерату. Коли ми вже збиралися вирушати в дорогу, до нас підійшла жінка і сказала, що може нас підвезти. Дорогою вона розповіла нам свою історію. Зараз вона живе неподалік, а виросла в Кейенберзі. Котлован завжди становив собою проблему й ніс загрозу. У дитинстві вона іноді бувала там, але котлован завжди був далеко. З року в рік яма ставала дедалі більшою, а край дедалі ближчим. Прилеглі села було знесено, майно примусово відчужено, а людей – переселено. На місці старого сімейного будинку, початкової школи, вулиці, де вона вчилася кататися на велосипеді й де гралася в дитинстві, тепер зяє яма. Яма в землі – порожнеча в душі. У якийсь момент їй довелося замислитися над тим, що Кейенберг, її рідний дім, стане наступним селом, і незабаром її будинок просто зникне з лица землі.

Вона сказала, що до цього не дійшло тільки завдяки протесту активістів. На мою думку, ми також завдячуємо таким людям, як вона, тому що вона теж є частиною протестного руху, вона живе в утопії Лютцерату зі своєю готовністю допомогти і своєю активною позицією із цього питання. Для мене Лютці – це не те місце для видобутку корисних копалин. Це місце, просякнуте духом солідарності, чуйності, спільності та самоорганізованого життя. Тут не має значення, звідки ти родом, скільки в тебе грошей,

які в тебе обмеження і якої ти статі. Неважливо, яку релігію ти сповідуєш і скільки тобі років. У Лютці всі рівні.

Часом мені було важко усвідомити, що існує таке утопічне місце у вигляді села, не кажучи вже про сьогоднішню картину: автомобілі, що приїхали для проведення виселення, поліцейські та, в якийсь момент, яма, що розрослася. Але водночас тут відчувалася енергія. Сила, готовність постояти один за одного й за всіх людей у цьому світі. Відстоювати кліматичну справедливість. Адже, якщо бути чесними, йдеться вже не тільки про видобуток вугілля під Лютці. Йдеться про набагато, набагато більше. Йдеться про символ. Йдеться про живу утопію. Йдеться про наші цінності, про все, за що ми будь-коли боролися. Тому що тут, у Лютці, пролягає не тільки межа в 1,5°C, а й межа між енергетичною компанією RWE та активістами. Між жагою наживи окремих особистостей і забезпеченням базових умов життя для всіх. Між нашою капіталістичною системою та антиєрархічно організованим співіснуванням і, перш за все, між повною руйнацією, з одного боку, та абсолютною надією – з іншого, причому настільки чітко, як ніде в Німеччині. Поки ми живемо цією утопією і поширюємо ідеї про неї в суспільстві, вони ніколи не зможуть повністю розкопати Лютцерат.

Greenpeace Germany e.V. Hongkongstraße 10, 20457 Hamburg, T +49 40 30618-0, presse@greenpeace.de, greenpeace.de V.I.S.d.P. Kai Müller Authors, Idea Greenpeace Jugend Design Henning Thomas Date 12/2023

2

ХРОНОЛОГІЯ ПОДІЙ

Опір був сильним не тільки на місцевому рівні. 2021 року ми, молодь «Грінпіс», організовували по всій Німеччині пікети, мітинги та демонстрації солідарності, покликані привернути увагу до цього села та його значущості, вплинути на політичні рішення і підтримати місцевих жителів.

Історія Лютцерату починається задовго до нашого часу: село існувало вже понад 850 років тому. У якийсь момент усе мало змінитися, оскільки з початком видобутку вугілля на початку ХХ століття села й частини околиць дедалі частіше опинялися під загрозою зникнення і зазнавали переселення. Уже в 1960-х роках тисячі людей були змушені звільнити місце для видобутку вугілля і проведення екскаваторних робіт і полишити свої домівки. Яма стає дедалі більшою і більшою, й 1983 року два кар'єри об'єднуються в кар'єр «Гарцвайлер». Водночас уже протягом п'яти років відбувався активний опір, що знайшов своє вираження у створенні в 1978 р. групи «Гамбах», представники якої вийшли на вулиці з протестами проти видобутку бурого вугілля, знищення своїх сіл і Гамбахського лісу та почали вимагати реалізації нової енергетичної політики. 1997 року затверджено генеральний план розроблення кар'єра Гарцвайлер I/II на період із 2001 до 2045 року. Починається переселення сіл. Проєкт «Гарцвайлер II» є предметом суперечок у земельній політиці, у той час як «зелені» до сих пір залишаються єдиною партією, яка виступає проти цього проєкту. 2006 року на Гарцвайлер II починаються роботи з розроблення вугільного родовища, і цього ж року відбувається переселення села Лютцерат у громаду Іммерат (нову). 2013 року село Лютцерат також частково зноситься, а в березні наступного року червоно-зелений уряд землі Північний Рейн-Вестфалія оголошує про скорочення площі майбутніх відкритих розробок на кар'єрі Гарцвайлер II, що вселяє в людей деяку надію. Однак коли 2018 року озвучуються плани з вирубки Гамбахського лісу, щоб можна було видобувати вугілля, яке знаходиться під ним, багато активістів виступають проти цього рішення та займають ліс, чинячи серйозний масовий опір, і, зрештою, досягають своєї мети: «ліс Гамбі залишається».

Ми, молодь «Грінпіс», теж почали вести активну діяльність у цей період. Одна дівчина згадує щорічну акцію, що відбулася в жовтні 2018 року, коли відбулася найперша прогулянка селами: «У 2018 році ми, молодь «Грінпіс», провели свою першу акцію проти RWE і Гарцвайлера. Проводячи свою щорічну акцію під гаслом «Зупинимо видобуток вугілля», ми рішуче виступали за збереження сіл. Коли ми вперше опинилися на місці подій, усім нам досить швидко стало зрозуміло, що RWE необхідно зупинити — навіть якщо для цього знадобиться багато часу й сил. Чого ми не могли передбачити, так це того, якої уваги й суспільної значущості

отримає Лютцерат, останнє із цілої низки сіл, що стали жертвами відкритих кар'єрних розробок».

Уже через кілька місяців після прийняття Бундестагом і Бундесратом у 2020 році надто пізнього рішення про повну відмову від виробництва електроенергії з вугілля до 2038 року в Лютцераті розпочинаються роботи з розчищення території та знесення будівель під егідою енергетичної компанії RWE. Проводяться пікети та акції протесту, яким передували протести проти знесення будинків та проведення екскаваторних робіт у сусідніх селах Кейенберг, Берверат, Обер- і Унтервестріх та Кукум. На території господарства фермера Екардта Гойкампа в Лютцераті розбито протестний табір. Активісти заселяються до пустуючих будинків. Цього року ми також виступили за збереження всіх сіл, яким загрожує діяльність із видобутку вугілля. Наприклад, проведенням загальнонаціональних акцій у листопаді 2022 року під гаслом «Не залишайте села напризволяще».

Відтоді як ми вперше побували в Кейенберзі в жовтні 2018 року, ми постійно підтримували місцевий опір. Так було й у серпні 2021 року, коли понад 2500 людей вийшли на акцію за збереження сіл, що перебувають під загрозою зникнення. Разом із кампанією #vote4me ми провели ще одну акцію перед демонстрацією, щоб включити питання про села, що перебувають під загрозою зникнення, до порядку денного майбутніх федеральних виборів і перетворити ці вибори на вибори влади, готові вирішувати проблему клімату. Ми виклали на землі напис на тканині великими літерами Your Vote, my Future! («Твій голос – моє майбутнє!»). Адже саме молоде покоління найбільше постраждає від кліматичної кризи, навіть якщо воно поки що не має права голосувати за своє майбутнє.

Greenpeace Germany e.V. Hongkongstraße 10, 20457 Hamburg, T +49 40 30618-0, presse@greenpeace.de, greenpeace.de V.I.S.d.P. Kai Müller Authors, Idea Greenpeace Jugend Design Henning Thomas Date 12/2023

3

2022 РІК

2022 рік був дуже насиченим для села Лютцерат. У 2022 році фермер Гойкамп став останнім фермером села Лютцерат, який продав своє господарство, оскільки воно було примусово відчужене після того, як Вищий адміністративний суд Мюнстера визнав таке відчуження законним. Відтоді там живуть лише активісти. Переселення завершено.

Аж до жовтня 2022 року все ще були сумніви щодо того, чи дійсно село Лютцерат має бути стерте з лица землі та чи справді вугілля, яке залягає під ним, таке вже й необхідне. Протягом року ми проводили різні акції, щоб показати приклад збереження села Лютцерат та інших сіл, що перебувають під загрозою зникнення.

Серед них, наприклад, акція в Оснабрюку в лютому 2022 року і виставка в Берліні в березні.

Ми також виступили з плакатом проти RWE перед будівлею міської адміністрації Гамбурга.

али в Лютці і взяли участь у масовій протестній акції.

Під час «сонячного туру» ми провели різні акції в багатьох містах Німеччини в рамках кампанії «Exit Fossils, Enter» («Геть корисні копалини, уперед до миру»), а у вересні ми знову показали виставку про село Лютцерат у Берліні, щоб привернути увагу перехожих до цього села та скандалу з RWE, організувати обмін думками та підкреслити важливість відмови від вугільної енергетики.

Greenpeace Germany e.V. Hongkongstraße 10, 20457 Hamburg, T +49 40 30618-0, presse@greenpeace.de, greenpeace.de V.I.S.d.P. Kai Müller Authors, Idea Greenpeace Jugend Design Henning Thomas Date 12/2023

© Greenpeace Jugend

4

© Greenpeace Jugend

© Greenpeace Jugend

© Bernd Lauter / Greenpeace

© Sina Niemeyer / Greenpeace

2022 РІК

Чимало активістів емоційно відреагували на виселення людей. Нам було зрозуміло, що навіть якщо села більше не буде, ми повинні продовжувати боротися за справедливість, за відмову від вугільної енергетики – за майбутнє. Саме тому наприкінці січня 2023 року ми провели цю спонтанну акцію в Берліні.

Після цього в жовтні 2022 року федеральний уряд, уряд землі Північний Рейн-Вестфалія і компанія RWE прийняли рішення щодо бурого вугілля: видобуток відкритим способом мають скоротити, села Кейенберг, Кукум, Берверат, Обер- і Унтервестріх слід зберегти; село Лютцерат повинно бути принесено в жертву. RWE, міністр економіки землі Північний Рейн-Вестфалія Мона Нойбаур і федеральний міністр економіки Роберт Габек (обидва – «зелені») на спільній прес-конференції оголосили про те, що на місці села Лютцерат буде розпочато видобуток корисних копалин. Таким чином воно стає символом провалу кліматичної політики федерального уряду; адже відмова від вугільної енергетики в Північному Рейні-Вестфалії до 2030 року подається політиками як великий успіх, хоча очевидно, що під селом Лютцерат знаходяться мільйони тонн вугілля і що його видобуток не дозволить досягти межі в 1,5 градуса, а отже, і виконати Паризьку угоду щодо клімату. Розчарування та гнів представників кліматичного руху посилюються, коли в грудні 2022 року земля Північний Рейн-Вестфалія (уряд в особі Християнсько-демократичного союзу та «зелених») видає дозвіл на продовження відкритої розробки кар'єру Гарцвайлер на період із 2023 по 2025 роки.

Наприкінці 2022 року стало зрозуміло, що RWE спробує виселити людей із села Лютцерат. Активістам усього кліматичного руху було очевидно: їм не можна здаватися і потрібно зробити все, щоб Лютці продовжувала своє існування. Згідно з розпорядженням голови адміністрації округу Гайнсберга, 10.01.2023 року в селі починається виселення силами поліції. Оголошено день X. Тисячі людей по всьому світу активізують свою діяльність і проводять акції, пікети, мітинги, демонстрації тощо, вони займають село,

щоб перешкодити розробці вугілля під Лютцератом і зберегти утопію, що склалася в селі. Під час виселення молодь «Грінпіс» також проводила численні акції солідарності. Ми проводили пікети й мітинги в Оснабрюку, Гамбурзі, Гайденаймі та багатьох інших містах Німеччини.

Це значуще для багатьох людей місце було насильно зачищено поліцією та знищено компанією RWE. У результаті деякі люди навіть зазнали серйозних поранень. Майже всі активісти, які зайняли село, поводитися мирно й спокійно дозволили себе виселити. За 6 днів село порожніє. Виселення завершено. Село відіграло особливу, важливу роль для багатьох людей і було для них домівною. Загалом йому було понад 855 років. Незадовго до закінчення виселення відбулася велика демонстрація, у якій узяли участь і ми.

Greenpeace Germany e.V. Hongkongstraße 10, 20457 Hamburg, T +49 40 30618-0, presse@greenpeace.de, greenpeace.de V.I.S.d.P. Kai Müller Authors, Idea Greenpeace Jugend Design Henning Thomas Date 12/2023

5

ЛЮТЦІ ТА Я

**Щоб увічнити спогади й переживання, які ми пов'язуємо із селом і діяльністю в його околицях, кілька людей дали відповіді на запитання про Лютці...
Ось, послухайте, що вони говорили. (Деякі імена було змінено)**

1. Коли мені вперше стало відомо про село Лютцерат?

«Уперше я почула про Лютцерат наприкінці листопада 2020 року. Це було в рамках моєї першої молодіжної фотоакції «Грінпіс». Однак тоді я ще не усвідомлювала, у чому полягає справжнє значення Лютцерату. Я зрозуміла це лише у 2021 році».

· Матильда, 16 років, представниця із числа молоді «Грінпіс»

«По-справжньому я усвідомила це тільки тоді, коли стало зрозуміло, що на місці Лютці збираються вести постійний видобуток корисних копалин».

· Лілі, 21 рік, вивчає соціологію та гендерні дослідження

«Лютцерат та історія цього села супроводжують мене вже дуже давно. Уперше я почула про нього під час останніх федеральних виборів, і мені здалося дуже жахливим, що в наш час для виробництва енергії з горючих корисних копалин ще й доведеться знищити село».

· Амелі, 15 років, представниця із числа молоді «Грінпіс», школярка

«Я чула про Лютці й раніше, але вперше стала більше цікавитися цим узимку 2021 року, коли тривала активна кампанія з організації великої демонстрації».

· Франка, 17 років, представниця із числа молоді «Грінпіс».

«Чомусь проблема Лютці ніколи не обговорювалася в нашій місцевій групі FFF (Fridays For Future) на самому початку, але я, безумовно, чув про Лютці на світанку подій, особливо протягом 2020–2021 років, але по-справжньому ця тема зачепила мене тільки під час ключового страйку 23 вересня 2021 року в Берліні, коли людина з групи FFF Лейпцига (із якою я був у дорозі)

подарувала мені значок із написом Lützerath Lives («Лютцерат жива») із зображенням людини та великого жовтого хреста на ньому. Того дня лунали виступи про села, які збираються зруйнувати, щоб звільнити місце для видобутку вугілля, і я зрозумів, якою великою є ця проблема в кліматичному русі, і відтоді дедалі більше занурююся в неї».

· Болле, 19 років, учасник програми FÖJ («Добровільний екологічний рік»)

«Якось увечері в понеділок восени 2019 року на пленарне засідання групи Fridays For Future увірвався активіст, який щойно брав участь у блокаді вугільного кар'єру Гарцвайлер II, під який також мали віддати територію села Лютцерат. Він натхненно розповідав про дивовижні споруди на території, про KûfA («кухню для всіх»), про чудових людей, із якими він познайомився, а також про велетенську яму, в якій прогризли собі шлях екскаватори розміром із літак. Саме із цього моменту в мене виникло тверде бажання брати участь у майбутніх місцевих акціях та проєктах. Через три чверті року я вперше почув про Лютцерат і вирішив вирушити саме туди».

· Еліас, 18 років, школяр

Greenpeace Germany e.V. Hongkongstraße 10, 20457 Hamburg, T +49 40 30618-0, presse@greenpeace.de, greenpeace.de V.I.S.d.P. Kai Müller Authors, Idea Greenpeace Jugend Design Henning Thomas Date 12/2023

© Bernd Lauter / Greenpeace

6

© Bernd Lauter / Greenpeace

© Bernd Lauter / Greenpeace

ЛЮТЦІ ТА Я

2. Як це було, уперше опинитися в Лютці?

Побачити будиночки на деревах?

Побачити екскаватори?

«Побачити ці споруди вперше було для мене відверто цікаво, але не те щоб вони були чимось новим, ми вже були знайомі з подібними місцями з попередніх робіт, наприклад, у Данні (Данненредер Форст). Проте, завжди вражає, як людям вдається так швидко зводити споруди на певній території. Перше перебування на краю котловану було гнітючим. Ми з однодумцями приїхали ввечері й були в доволі гарному настрої, атмосфера дещо нагадувала наметовий табір, їжа була чудова, грала гарна техно-музика, потім хтось запропонував перед сном прогулятися селом. А потім, уперше побачивши край урвища, нас усіх вибило з атмосфери легкості. Безумовно, усі ми бачили фотографії, але побачити те, як руйнівно діє на природу людина в реальному житті, змусило всіх нас замислитися. Хтось із нашої групи заплакав, але, принаймні, ми усвідомили, що знаходимося в правильному місці, щоб протистояти руйнуванню, яке роблять бізнесмени та уряд».

· Еліас, 18 років, школяр

«Оскільки я зіткнулася з темою Лютці лише на великій демонстрації, я бачила будиночки на деревах лише здалеку. Але в мене було відчуття, що люди в будиночках на деревах принаймні теж бачать нас здалеку на демонстрації, і, можливо, ми могли б спрямувати їм хоч якусь частину своєї енергії. Усе це показало мені, за що ми всі боремося, і заради чого все це робиться».

· Лілі, 21 рік, вивчає соціологію та гендерні дослідження

«Перше перебування в Лютці справило сильне враження. Вражає, наскільки лякаюче великим є вугільний кар'єр і як, здавалося б, легко і швидко можна зруйнувати цю місцевість. Екскаватори здалися мені просто гігантськими монстрами, особливо якщо враховувати, що насправді вони виглядають ще більшими, ніж на фотографіях. І це мене розлютило. А от будиночки на деревах у Лютцераті мене дуже потішили. Здавалося, вони настільки вписані в навколишнє середовище, ніби завжди тут були, є і будуть. Свого роду укріплений район, але водночас привітний до відвідувачів».

· Клара, 19 років, активістка

«Моє знайомство з Лютці розпочалося ще до мого приїзду до села. По дорозі ми застрягли в Рейті за мінусової температури та з думкою про те, що до Лютці доведеться йти пішки 2,5 години. Потім нам зустрілася жінка, що живе неподалік. Вона відвезла нас туди й дорогою розповіла про свої переживання з приводу Лютці. Із її готовністю допомогти вона стала для мене втіленням утопії Лютцерату. Перше відвідування Лютці було дуже яскравим. З одного боку, це була приголомшлива утопія. Уважність, солідарність та чуйність панували всюди. Люди разом готували, співали біля багаття, обговорювали поліцію, активістів і державу. Усі були однаково цінні, і кожному приділяли увагу. Пройшовши ще 50 метрів, я раптово опинилася перед гігантськими екскаваторами. Було вже надто темно, щоб розгледіти яму, але екскаватори продовжували працювати, вдень і вночі, у світлі величезних прожекторів. Найстрашніше за все був шум. Це була суміш скрипу та гуркоту. По моему тілу побігли мурахи. Мені здавалося, що вони раз за разом зжирають усе, що мені небайдуже. Це заповідне

місце, цінності, які я відстоюю, все, за що я коли-небудь боролася, і, зрештою, незліченні життя людей Глобального Півдня»

· Франка, 17 років, представниця із числа молоді «Грінпіс».

«Уперше я побував у Лютці 17.12.2022 року. Уривки з мого щоденника відвідування Лютці: «Зараз ми перебуваємо в Лютці, й атмосфера тут дуже напружена. Ми приїхали вчора ввечері й були дуже розгублені, на щастя, нас підвезла А. (жінка, яка часто їздить у Лютці й живе в Кейенберзі), ми просто поспілкувалися з нею, вона живе неподалік і розповіла нам багато вражаючих речей. Ми напряму звернулися до однієї людини в Лютці, і вона надала нам місце для ночівлі. Нас кілька людей, тому було досить тісно, але все це надає мені відчуття безпеки». У перший день мені не вдалося добре роздивитися будиночки на деревах і всі інші споруди, бо було вже зовсім темно. Найяскравіше світло йшло від екскаваторів. Провівши перші кілька днів у Лютці і встигнувши все оглянути, я був дуже вражений тим, що побудували тут люди, і тим, що вони частково живуть на деревах. Наче збулася мрія дитинства: мого, моїх братів і сестер! Мене вразили люди, їхня згуртованість, спільність, те, як усе працює, як люди залишають своє місце біля вогнища, щоб помити посуд у крижаній воді за температури -7°C . Наступного ранку: «Все це так ново й захоплює. Так страшно усвідомлювати, що є таке чудове місце й що його буде знищено в такий бездушний спосіб. Я не можу пройтися селом, не подумавши про це. Як поліцейські можуть приходити сюди, бачити ці будинки й господарство та при цьому «хотіти» все зруйнувати? [...] Спершу ми обійшли все навколо, подивилися на село й кар'єр удень та побачили такі кольори, яких раніше ніде не зустрічали. Так багато життя, так багато «живого» мистецтва».

· Болле, 19 років, учасник програми FÖJ

«Коли я вперше опинилася в Лютцераті (у квітні 2022 року), перше, що я побачила, були екскаватори. Це було неймовірно лякаюче й моторошне видовище. Екскаватори схожі на монстрів. Величезні, похмурі, що трощать усе на своєму шляху без найменшого співчуття (так, екскаватори не вмють співчувати). Протилежністю цьому була Лютцерат. Я брала участь у демонстрації з представниками із числа молоді «Грінпіс» та побачила так багато приголомшливих людей, а на закінчення – і саме село. Лютці – таке доброзичливе, сильне, надихаюче, відкрите, барвисте, гучне, вразливе, потужне, любляче і привітне. І я помітила все це, незважаючи на те, що ніколи не була в селі раніше, а тільки прогулювалася навколо нього. Для мене будиночки на деревах – це ще одне свідчення сили, бунтарства та згуртованості»

· Матильда, 16 років, представниця із числа молоді «Грінпіс»

ЛЮТЦІ ТА Я

3. Що ви можете розповісти про перебування в наметовому таборі в Гарцвайлері (якщо ви там були, то коли)?

«Я був у Лютцераті загалом тричі, табір був досить затишним, і мені було приємно спостерігати згуртованість усіх людей. Я думаю, що саме це і зробило село Лютцерат таким особливим, адже там відбувалася не лише боротьба проти екологічної політики нашого уряду, а й постійна спроба жити утопією спільноти без расизму та капіталізму».

· Еліас, 18 років, школяр

«Я був у цілковитому подиві від того, наскільки захопленим я почувався. Це додавало сил, бадьорості та піднімало дух боротьби. (середина грудня 2022 року)».

· Болле, 19 років, учасник програми FÖJ

«Я був у Лютці один раз улітку та один раз у січні, незадовго до виселення, щоразу по кілька днів, й розбивав намет на галявині. Влітку, коли виселення ще не було настільки неминучим, це відчувалося як своєрідні канікули, і в мене залишилися дуже приємні спогади, але взимку я відчував сильний стрес через те, що розпочалося виселення (щоранку мене будили то вуглевидобувний екскаватор, то крики охоронців або активістів, то сигнал тривоги), то усвідомлення того, що мене будь-якої миті можуть заарештувати (на щастя, цього не сталося), до того ж я обіцяв батькам повернутися додому до початку занять».

· Леон

«Я двічі зупинялася в Лютцераті/Кейенберзі на ніч, і це був дуже цінний досвід, особливо першого разу. Я ніколи раніше не бачила так чітко те, за що ми насправді боремося, завжди тільки проти чого. Першого разу я провела в Лютці чотири дні за мінусової температури. Це було напередодні Різдва, тож людей із кожним днем ставало дедалі менше, але настрої, незважаючи на холод, був чудовим. Усі потроху зближувалися, кожен допомагав один одному, завдяки чому створилася абсолютно спокійна й доброзичлива атмосфера. Коли я повернулася через місяць, до виселення Лютці залишалося кілька днів, настрої у селі повністю змінилися. Людей стало щонайменше вп'ятеро більше, на кожному розі зводили барикади, рили канали, передавали відповідні вміня».

Звідусіль долинав гул голосів, і від села йшла така енергія, якої я ніколи раніше не відчувала. Під час останньої прогулянки селом нас було як ніколи багато, грав гурт AnnenMayKantereit, і настрої були піднесеними. Але весь час був присутній і страх перед майбутнім виселенням, і смуток від того, що за кілька днів людям доведеться залишити це чудове місце, яке багато хто з них називав своєю домівкою».

· Франка, 17 років, представниця із числа молоді «Грінпіс»

Я побувала в наметовому таборі Unser aller Camp у Лютцераті в жовтні та листопаді 2022 року, а також у січні. Я не можу до пуття описати, що це було для мене, враження надто глибокі, щоб передати їх повною мірою, але це була абсолютно особлива атмосфера, люди там були добрі один до одного, не було жодних сумнівів у тому, що вони допомагають один одному, діляться речами й задовольняють потреби кожного. Я почувалася дуже бажаною гостею, незважаючи на те, що щоразу приїжджала туди ненадовго. Було здорово відчувати цю згуртованість у Лютцераті, разом стояти голодними перед «кухнею для всіх», та розробляти плани проти виселення. І я дуже щаслива, що була частиною цієї утопії, і мені шалено сумно, що Лютцерат більше ніколи не існуватиме в такому вигляді, і я відчуваю величезну злість на політиків, які все це просто зруйнували».

· Клара, 19 років, активістка

«Після великої демонстрації в наметовому таборі Unser aller Camp мені вдалося переночувати в друзів, і я відчула, що потрапила немов у інший світ. Я не знала багатьох людей, але одразу відчула себе серед них комфортно. Було дуже приємно бачити, як швидко об'єднуються люди, які споруди вони можуть збудувати, як просто вони можуть взаємодіяти між собою, як вони всі разом працюють, і як швидко виникає відчуття спільності!»

· Лілі, 21 рік, вивчає соціологію та гендерні дослідження

Greenpeace Germany e.V. Hongkongstraße 10, 20457 Hamburg, T +49 40 30618-0, presse@greenpeace.de, greenpeace.de V.I.S.d.P. Kai Müller Authors, Idea Greenpeace Jugend Design Henning Thomas Date 12/2023

8

© Greenpeace Jugend

© Greenpeace Jugend

© Greenpeace Jugend

© Greenpeace Jugend

ЛЮТЦІ ТА Я

4. Який мій найкращий спогад про Лютці?

«На жаль, я сама ніколи не була в Лютцераті, але в мене пов'язано багато чудових спогадів із цим селом. Насамперед, це згуртованість, єдність та відчуття утопічності життя. Коли я думаю про Лютцерат, у моїй уяві виникає барвиста картина з безтурботними та щасливими людьми. Людьми, які піклуються один про одного та живуть у гармонії з природою. Там немає ані ненависті, ані тиску від гонитви за успіхом, ані ревнощів. Люди там живуть так, як я би хотіла жити в будь-якій точці світу».

· Амелі, 15 років, представниця із числа молоді «Грінпіс», школярка

«Гадаю, мені доведеться довго розмірковувати над цим, тому я просто напишу те, що спаде мені на думку. Було так багато маленьких чудових моментів, пов'язаних із тим, як багато тут зібралось людей, і як село Лютцерат згуртувало мене та моїх друзів. Усе це дало нам те, що більше ніхто не зможе в нас забрати. Ті, хто там не був, ніколи цього не зрозуміють. Мені здавалося це таким чудовим, що життя в Лютцераті було трохи кращим, ніж у решті світу, і ми могли якийсь час жити в цьому місці. Я думаю, що найбільше мене зворушило те, що село Лютцерат зацікавило так багато людей, що про нього так багато писали, що така кількість людей переживала те саме, що і я, та що ми всі разом боролися там».

· Болле, 19 років, учасник програми FÖJ

«„По-перше, це моменти біля багаття. Коли було особливо холодно, багаття ставало місцем збору, де завжди хтось співав протестні пісні, дискутував або просто їв і теревенив. Але особисто для мене це ще й посиденьки вдвох на краю впродовж одного вечора та нічні розмови про те, про се, про те, як у нас справи, та осмислення всього, що ми пережили. І, як само собою зрозуміле, спостереження за величезним екскаватором у світлі прожекторів. Зараз це здається абсурдним, але в Лютці межі того, що є нормальним, були зміщені».

· Франка, 17 років, представниця із числа молоді «Грінпіс»

«Колективність».

· Лілі, 21 рік, вивчає соціологію та гендерні дослідження

«Я думаю, що час мого перебування в Лютцераті було вибрано невдало: щоразу я залишався там лише на кілька днів, і в цей час на сільську громаду чинився великий політичний тиск. Тому в нас завжди було багато справ і часто всього лише кілька хвилин для відпочинку. Незважаючи на це, у мене залишилося багато приємних спогадів, наприклад, розмови про утопії біля багаття, вечори, коли люди грали на музичних інструментах, а також демонстрації, під час яких я завжди усвідомлював, яка енергія йде із цього місця».

· Еліас, 18 років, школяр

«Точно сказати не можу. Як я вже казала, я була тільки на двох великих демонстраціях у Лютці та біля нього й не мала змоги на власні очі побачити всі споруди цього утопічного місця. Але сама атмосфера й настрої, які там панують, настільки надихають мене, що це безперечно можна назвати незабутньою подією».

· Матильда, 16 років, представниця із числа молоді «Грінпіс»

«Важко обрати якийсь один спогад, адже в Лютці я пережив стільки чудових вражень. Мені запам'ятався один випадок, коли я приїхав у січні. Було вже темно, і через бурхливу зливу, освітлення, що йшло від вугледобувного екскаватора, прожекторів охорони та численних активістів у костюмах для фарбування, усе, що відбувалося, виглядало досить сюрреалістично. Незважаючи на те, що в районі кар'єрних розробок панувала напружена обстановка і всі були зайняті своїми справами, незважаючи на те, що ми були чужими й нікого не знали, нас дуже тепло прийняли («Я радий, що ви тут», «У нас є «кухня для всіх», чи не хочете чогось поїсти?»). Те, як приймають нових людей у громаді, справило на мене незабутнє враження».

· Леон

«У мене багато таких. Дуже приємним спогадом, безумовно, є сидіння біля вогнища разом із чудовими людьми наприкінці нічної вахти та спостереження за сходом сонця».

· Клара, 19 років, активістка

Greenpeace Germany e.V. Hongkongstraße 10, 20457 Hamburg, T +49 40 30618-0, presse@greenpeace.de, greenpeace.de V.I.S.d.P. Kai Müller Authors, Idea Greenpeace Jugend Design Henning Thomas Date 12/2023

9

ЛЮТЦІ ТА Я

5. Як/у якій якості я сприйняв(-ла) Лютці?

«Для мене Лютці було місцем, де я міг бути тим, ким мені хотілося бути, без соціальних обмежень та засудження з боку оточуючих. Лютці стало для мене притулком від буржуазного суспільства з його тиском на досягнення і людей, які всіляко зневажали тебе. Уперше я відчув себе по-справжньому вільним. Зараз це звучить дуже романтично, але там усіх приймали такими, якими вони є».

· Леон

«Для мене Лютці – це натхнення, утопія та межа. Цю межу здебільшого вже перейдено, але вугілля під нею ще не спалено й воно має так і залишитися в землі. А Лютці є частиною мрії. Мрії про справедливе майбутнє».

· Матильда, 16 років, представниця із числа молоді «Грінпіс»

«Лютці була місцем, де можна було просто жити разом, поза цією егоїстичною системою. Місцем, де вирує життя навколо тебе на мить завмирало. Місцем опору, підтримки одне одного та своїх переконань. Місцем, створеним для людей, для всіх людей. І хоча я пробула там зовсім недовго, я б сказала, що для мене це місце стало чимось на кшталт дому».

· Франка, 17 років, представниця із числа молоді «Грінпіс»

«Для мене Лютцерат було не просто маленьким селом. Воно мало свою важливість і випромінювало дух фортеці. Для мене Лютцерат стало символом безпечного та неймовірно сильного місця, наповненого радістю життя. Те, що неможливо зруйнувати нічим і ніким».

· Амелі, 15 років, представниця із числа молоді «Грінпіс»

«Як впливає з мого щоденника, я сприймав Лютцерат як спільноту, як частинку утопії, частинку, що перебуває під загрозою зникнення. Цитата зі щоденника: «Загалом, я забув тут усі свої

великі й маленькі турботи. [...] У мене є відчуття, що я борюся за щось велике, і це переважає все. Водночас це завдає болю навіть більше, ніж будь-що інше. І зовсім по-іншому. Найстрашніше – це безпорадність». Я хотіла врятувати Лютцерат за будь-яку ціну, як би безмежно наївно це не звучало. Лютцерат об'єднало та згуртувало дуже багатьох людей. Я вдячний за це».

· Болле, 19 років, учасник програми FÖJ

«Як місце, яке об'єднало так багато чудових людей. Місце, яке справило великий вплив на людей. Незважаючи на те, що я пробула там зовсім недовго, мені вдалося поспілкуватися з багатьма людьми, на яких Лютці справило сильний вплив. І неважливо, де саме і як саме – Лютці змогло багато чого змінити!»

· Лілі, 21 рік, вивчає соціологію та гендерні дослідження

Для мене Лютцерат був проєктом; чесно кажучи, я від самого початку знав, що буде важко зберегти це місце в довгостроковій перспективі та вберегти його від руйнування, і навіть якщо я, на превеликий жаль, виявився правий у своєму припущенні, боротьба за це місце все ж таки увінчалася успіхом, утопії, якими ми жили, не просто не вмерли, а й далі живуть. У політичному плані завдяки здійсненому нами тиску нам також вдалося дещо досягти. Відмову від вугільної енергетики в Північному Рейні-Вестфалії було перенесено на 2030 рік».

· Еліас, 18 років, школяр

Greenpeace Germany e.V. Hongkongstraße 10, 20457 Hamburg, T +49 40 30618-0, presse@greenpeace.de, greenpeace.de V.I.S.d.P. Kai Müller Authors, Idea Greenpeace Jugend Design Henning Thomas Date 12/2023

ЛЮТЦІ ТА Я

6. Яким був наш внесок у ці події?

Яка акція, пов'язана з Лютцці, мені найбільше сподобалася?

«Моєю улюбленою акцією, безумовно, була велика демонстрація в квітні 2022 р. Крім того, ми організували пікет і мітинг разом із нашими однодумцями. Мітинг проводився незадовго до виселення, він був для мене вкрай мотивуючим і допоміг не опустити руки і не впасти у відчай. І під час самого виселення я перебувала на великій демонстрації».

· Матильда, 16 років, представниця із числа молоді «Грінпіс»

«Я не хочу детально про це розповідати. Я брав участь у різних акціях і допомагав будувати споруди на місці, було багато роботи, особливо напередодні виселення. Я також багато допомагав на «кухні для всіх» – готував, чистив і різав. Особливо мені сподобалася акція «Грінпіс» у жовтні 2021 року, коли кілька активістів освітили дорогу перед Лютцератом димовими червоними факелами, щоб показати, що під час розроблення місцевості екскаваторами було перейдено «червону лінію»».

· Еліас, 18 років, школяр

«Найбільше мені сподобалася велика демонстрація 14 січня 2023 року, у якій я брав участь разом зі своїми хорошими друзями, і хоча було вже доволі пізно, вона заряджала нас неймовірною силою та енергією».

· Болле, 19 років, учасник програми FÖJ

«Як молодіжні представники «Грінпіс» ми дуже активно займалися проблемою, пов'язаною з Лютцератом. Проводили різноманітні пікети, акції з транспарантами і, звісно ж, акції безпосередньо в Лютцераті. Особисто для мене було дуже пізнавально обмінюватися думками про село Лютцерат із різними людьми на вулиці».

· Амелі, 15 років, представниця із числа молоді «Грінпіс», школярка

«Найбільше мені сподобалося перебувати серед 35 000 людей на великій демонстрації перед селом Лютцерат ближче до завершення виселення. Після стільки днів жорстокості воно продемонструвало не лише гнів, а й силу суспільства, і було неймовірно відчуття, коли ми прийшли на поле й раптом побачили, що з усіх боків ідуть люди, які вже не можуть прощовхнутися вузькими сільськими вуличками».

· Франка, 17 років, представниця із числа молоді «Грінпіс»

«Найбільше мені сподобалася велика демонстрація 14 січня. Було дуже приємно бачити таку величезну кількість людей, але побачене поліцейське насильство мене налякало. У мене було кілька моментів із думкою «що я тут забув?», наприклад, коли агресивний поліцейський із дубинкою (ой, ні, «телескопічною дубинкою») у руках побіг просто на мене, бо я, мабуть, був на його шляху.»

· Леон

Greenpeace Germany e.V. Hongkongstraße 10, 20457 Hamburg, T +49 40 30618-0, presse@greenpeace.de, greenpeace.de V.I.S.d.P. Kai Müller Authors, Idea Greenpeace Jugend Design Henning Thomas Date 12/2023

11

ЛЮТЦІ ТА Я

7. Як ситуація, що склалася, вплинула на моє подальше життя? Що я відчував(-ла) під час виселення?

«Виселення мене добряче виснажило. Я занадто часто заглядав у Twitter, щоб дізнатися, що відбувається і що наразі вже знищено. Із різних причин я не міг приїхати туди, коли відбувалося виселення, тож почувався настільки безпорадним, ніби мав хоч щось зробити. Водночас багато хто з нас побачив фотографії та почув різні історії. Ми були (і є!) шалено злі на поліцейських, на необґрунтоване насильство, на підле об'єднання компанії RWE і «зелених». Коли було офіційно оголошено про завершення виселення, я буквально зламався. Мені дуже пощастило, що я живу з людьми, які переживали схожі емоції, тому ми змогли підтримати одне одного. Ми розробили нову методику подолання ситуації, що склалася. Стоїмо на одному місці, накопичуємо гнів, перетворюємо його на енергію і випускаємо назовні, кричачи так голосно, як тільки можемо. Ось як на мене подіяло виселення. Наразі здається, що ситуація зависла. Щось іще відбувається? Здебільшого люди повернулися до свого повсякденного життя. Я теж. Але спогади нікуди не поділися, Лютці продовжує жити в наших серцях, і доти, доки вугілля перебуває в землі, ми не здаємося».

· Болле, 19 років, учасник програми FÖJ

«Коли я дізналася через Instagram, що настав «День X» і що село Лютцерат буде знищено назавжди, мій світ розвалився. Для мене Лютцерат було одним із найкрасивіших і найбезпечніших місць у світі. Я постійно стежила за дебатами про те, яка доля чекає на Лютцерат, але ніколи не думала, що Лютцерат дійсно знищать. Але ось настав той день, коли екскаватори в'їхали в село, щоб раз і назавжди зрівняти його із землею. Того вечора я сиділа на дивані, дивилася в новинах страшні кадри виселення, і на очі наверталися сльози. У мене це просто не вкладалося в голову, я почувалася такою безпорадною. У думках було тільки одне головне питання: «Чому?»».

· Амелі, 15 років, представниця із числа молоді «Грінпіс», школярка

«Якимось чином я цілком справляюся з тим, щоб жити далі й не дозволяти цьому так сильно мене зачіпати. Під час виселення в мене був величезний емоційний хаос. Увесь цей час я постійно коливалася між емоціями гніву, страху, відчаю, смутку, натхнення і нерозуміння. Це, безумовно, сильно сколихнуло мене, і моя напруга зберігалася протягом кількох тижнів. Я впевнена, що Лютці – це те, що люди ніколи не забудуть».

· Матильда, 16 років, представниця із числа молоді «Грінпіс»

Ситуація з виселенням була для мене психологічно дуже важкою, тому що я весь цей час перебував у школі та а) відчував докори сумління за те, що не був там, б) сумував за людиною, яка була там і яка є дуже важливою для мене, в) дуже переживав за своїх знайомих, яких, як я дізнався з Infoticker, тільки-но виселили, а

потім усі ці повідомлення про насильство з боку поліції – усе це мене сильно підкосило»

· Леон

«Весь час, поки тривало виселення, був для мене неймовірно напруженим, особливо якщо врахувати, що весь цей час я мала перебувати в школі, і я помітила, як мало це хвилювало інших людей. Я постійно відчувала поперемінно то гнів, то смуток, то просто неймовірний відчай. Я часто проводила по кілька годин на день, читаючи новини на Lützi Ticker і переглядаючи прямі трансляції просто під час занять. Я часто плакала й годинами дивилася в порожнечу. Протягом усього тижня виселення мене там не було. Ніколи раніше я не почувалася настільки безпорадною. Я хотіла тільки одного: поїхати в Лютці й віддати все, щоб тільки зупинити це божевілля. Усе, що колись мало для мене значення, було зруйновано, а я сиділа вдома. У той момент усе інше не мало значення. Наразі я повернулася до повсякденного життя і більшу частину часу успішно справляюся з ним, але Лютці наклало свій відбиток, і це назавжди, бо в душі лишилося незабутнє відчуття розпачу».

· Франка, 17 років, представниця із числа молоді «Грінпіс»

«Багато хто з людей, які оточували мене, говорили, що ситуація після виселення була для них дуже важкою. Чесно кажучи, я почувався зовсім інакше. Звичайно, було дуже шкода, що ми втратили Лютцерат. Але я вважав, що зробив усе можливе, що було в моїх силах, щоб висловити свій протест проти виселення. Нехай сьогодні це звучить наївно або цинічно, але зараз я покладаю провину за те, що сталося, на уряд і всіх тих, хто не перешкодив цьому знищенню місцевості. То чому я маю відчувати свою провину? Але, безумовно, неприємний осад залишився. Через деякий час мене охопив гнів. На невігластво цієї експлуататорської системи, яка так безжалюбно знищує наші природні ресурси. У Лютцераті я також дізнався багато нового, зокрема, про неокolonіалізм, і мені було сумно спостерігати, як ця система зрештою поклала кінець цьому селу».

· Еліас, 18 років, школяр

«Я відчуваю дещо безпорадним і відчуваю, що ми перебуваємо у воронці, яка повільно засмоктує нас. По всьому світу уряди ухвалюють рішення, які спрямовані тільки на отримання прибутку та економічне зростання або на задоволення інтересів тієї «верхівки», яка не хоче помічати серйозності проблеми і, незважаючи ні на що, не може пропустити свою відпустку на гірськолижному курорті. Часом я не знаю, плакати мені чи кричати. Я одночасно і злюся, і засмучуюся від того, що так багато всього не сприймається всерйоз».

· Лілі, 21 рік, вивчає соціологію та гендерні дослідження

Greenpeace Germany e.V. Hongkongstraße 10, 20457 Hamburg, T +49 40 30618-0, presse@greenpeace.de, greenpeace.de V.i.S.d.P. Kai Müller Authors, Idea Greenpeace Jugend Design Henning Thomas Date 12/2023

ЛЮТЦІ ТА Я

8. Що я хочу сказати Лютцї?

Що політикам?

Що суспільству?

Що RWE?

«Ми обов'язково маємо продовжувати, багато хто з нас має йти далі, і ми маємо діяти ще голосніше. Нас більше, ніж часом здається, і це вселяє надію! У якийсь момент уряд більше не зможе вважати нас людьми другого, третього або четвертого ґатунку. Ми не перестанемо боротися і діятимемо ще голосніше, ніж усі ці екскаватори, бури, літаки, автомобілі, грошові вливання, думки про розкіш та інша дурниця, що тільки може спасти на думку!»

· Лілі, 21 рік, вивчає соціологію та гендерні дослідження

«У Лютцераті ми побачили, як жадібно працює капітал, та як сильно держава підтримує його інтереси. Мені було страшно бачити, як агресивно держава реагує на те, що виникають сумніви щодо майнових прав та існуючих структур. Особливо шокували дії поліції під час виселення, але, ймовірно, вони також політизували нове покоління активістів. Було приємно бачити, що там було присутньо так багато молодих людей, і хоча Лютцерату вже більше немає, наша боротьба продовжуватиметься».

· Еліас, 18 років, школяр

«Лютцї – це не просто село, яке зрівняли із землею. У ньому виникла абсолютно нова хвиля руху за захист клімату, і мене дуже вразило те, чого домоглися люди, які докладали зусиль до збереження села. Мені стало зрозуміло, що й такий результат можливий, але завжди варто боротися. Дякую, Лютцї».

· Болле, 19 років, учасник програми FÖJ

«Я неймовірно вдячна й щаслива, що Лютцї здобула таку популярність. Я цілком пишаюся кожним, хто боровся за Лютцї в останні роки. Але при цьому я безмежно розчарована і зла на уряд і на компанію RWE. Що ще має статися, щоб інтереси людей стали вищими за прибуток? Щоб ми могли спокійно мріяти про своє майбутнє? Щоб було досягнуто мети в 1,5 градуса? Я вважаю,

що для того, щоб ми могли впоратися з усім цим разом, нашому суспільству ще належить багато чого переосмислити. А для цього ми всі повинні бути готові вчитися і слухати».

· Матильда, 16 років, представниця із числа молоді «Грінпіс»

«У Лютцераті ми ще раз переконалися, що політики нічого не зроблять, щоб зупинити цю катастрофу, а представники економіки – тим паче. На нас, як на суспільство, покладається остання надія. Ми повинні піднятися і привселюдно заявити про себе. Ми повинні страйкувати в школі та на роботі. Ми повинні зупинити життя в усій Німеччині і вийти на вулиці. Тоді вони більше не зможуть нас ігнорувати! 35 000 людей у Лютцї – це був лише початок, але він показав, на що ми здатні, коли об'єднуємося, проявляємо солідарність і втілюємо в життя утопію Лютцї».

· Франка, 17 років, представниця із числа молоді «Грінпіс»

«Лютцерат було дуже потужним місцем, і люди, які жили там, а також ми, які живуть у себе вдома, віддали всі сили, щоб врятувати це село. Політики зробили фатальну помилку, поступившись цим селом і вугіллям, що залягає під ним, компанії RWE. У результаті кліматичні цілі, які взяла на себе Німеччина, залишаться невиконаними, а люди й райони Глобального Півдня будуть змушені страждати від катастрофічних наслідків».

· Амелі, 15 років, представниця із числа молоді «Грінпіс», школярка

Greenpeace Germany e.V. Hongkongstraße 10, 20457 Hamburg, T +49 40 30618-0, presse@greenpeace.de, greenpeace.de V.I.S.d.P. Kai Müller Authors, Idea Greenpeace Jugend Design Henning Thomas Date 12/2023

13

© Greenpeace Jugend

© Greenpeace Jugend

© Greenpeace Jugend

© Greenpeace Jugend

© Greenpeace Jugend

ОСТАННІ ДНІ ЛЮТЦІ

Ми поговорили із Софі, активісткою, яка брала участь у подіях у Лютці. Вона поділилася з нами своїми враженнями.

Починаючи з літа 2020 р.

У Лютці розпочався рух опору. Софі вперше відвідує це місце восени 2020 року. Особлива атмосфера взаємодії та єднання тут здається їй утопією. У Лютцераті люди живуть далеко від перенасиченого стресами повсякденного життя. Вона на власному досвіді переконалася, що потреби людей ставляться вище за прибуток, що люди – це не просто люди, а справжнісінькі особистості. Тут усім раді і всі один одного підтримують, не чекаючи нічого натомість. Для Софі Лютці стало місцем не тільки солідарності, а й боротьби за кліматичну справедливість. За 8–9 місяців, проведених там, це невелике місце стало для Софі чимось на кшталт дому.

02.01.2023 р.

Прибувають величезні вантажівки з гравієм, встановлюються прожектори, у кар'єрі облаштовуються з'їзди. Усе це – підготовка до майбутнього виселення поліцією.

10.01.2023 р.

Поліція оголошує про початок виселення околиць Лютцерату. Тепер у Софі є вибір: залишитися в будиночку на дереві або спуститися в околиці села. Вона має вирішити, чи залишиться вона в Лютці як приватна особа, чи залишить село разом із «Грінпіс», щоб допомогти людям за його межами. Вона вирішує залишити село з надією повернутися до нього наступного ранку, щоб продовжити мирний опір.

Із 11.01.2023 р.

Але повернутися не вдається. Рано вранці в Лютцерат входить поліція. Усе село оточене поліцейськими автомобілями. Починається зведення огорожі. Усе відбувається дуже швидко. Софі в контейнері «Грінпіс» тепер «лише» контактна особа для виселених активістів. Деякі з активістів отримують фізичні ушкодження. Сам процес виселення становить найсильніший психологічний стрес. Вони намагаються не віддаватися подіям

повністю і триматися за невеликі «позитивні» моменти. Звісно, це важко, якщо враховувати жорстокість із боку поліції. Деякі заходи здаються свавільними, а співробітники поліції схожі на поплічників RWE. При цьому не завжди помітно, що їхній обов'язок – захищати норми правової держави. Контейнер також є пунктом надання медичної допомоги демонстрантам: сюди прибувають люди зі зламаними руками, ногами та носами, але водночас вони зломлені і всередині. Надія Софі, як і багатьох інших активістів, полягала в тому, що соціальні зміни будуть настільки значущими, що Лютці не буде виселено. Але із часом стає очевидним, що цього не станеться. Протягом усього січня Софі з міркувань власної безпеки намагається не звертати уваги на те, що відбувається. І все ж життя в Лютцераті до виселення було для неї утопією – а зараз вона дедалі менше розуміє, як за умов кліматичної кризи цей дім для багатьох людей все одно буде знищено заради бурого вугілля. Вона шокована, у відчаї та неймовірно зла. Щоб впоратися із цим, Софі намагається надати допомогу, взяти на себе відповідальність і налагодити спілкування з людьми.

Протест у Лютцераті показав Софі, як багато людей можуть виступати за одну й ту саму ідею, але також і те, наскільки сильно поліція й уряд стримують такий необхідний кліматичний рух та посилюють кліматичну кризу.

Greenpeace Germany e.V. Hongkongstraße 10, 20457 Hamburg, T +49 40 30618-0, presse@greenpeace.de, greenpeace.de V.I.S.d.P. Kai Müller Authors, Idea Greenpeace Jugend Design Henning Thomas Date 12/2023

© Bernd Läufer / Greenpeace

RICHTIG WENIG EHRE

© Greenpeace Jugend

14

© Greenpeace Jugend

© Greenpeace Jugend

© Greenpeace Jugend

14 СІЧНЯ 2023

14 січня 2023 року світ (не) перестав існувати.

Починаючи з 1990-х років, молодь «Грінпіс» проводить кампанії на захист довкілля та клімату. Відколи про кампанію «П'ятниці заради майбутнього» (Fridays For Future) заговорили світові ЗМІ, стало очевидним, що питання майбутнього та клімату є дуже важливими для багатьох молодих людей. Для них кліматична криза – це не просто складне для розуміння поняття.

Наукові факти вже давно стали предметом обговорення. Молодь добре знайома з дослідженнями та прогнозами, знає про наближення до точки неповернення та про хитку ситуацію, у якій ми опинилися. Їй відомо, що концерни, які займаються видобутком викопного палива, як-от Exxon Mobile, уже давно (принаймні з 1970-х років) знали про вплив своїх бізнес-моделей на клімат у планетарному масштабі і приховували це шляхом лобіювання власних інтересів та спробами введення в оману, наприклад, використовуючи поняття «вуглецевий слід». Молоді люди знають, на кому лежить значна частина відповідальності за кризу (глобальна Північ через власну викопну діяльність та численні викиди із часів колоніалізму) і хто є жертвами кризи (жителі глобального Півдня та маргіналізовані групи глобальної Півночі).

Вони вважають, що наразі необхідно якомога швидше ухвалити відповідні політичні рішення. Незважаючи на їхню активну позицію, масштабне висвітлення в ЗМІ та заохочення з боку наукових кіл і широких верств суспільства, необхідні рішення політиків і представників бізнесу так і не було ухвалено. Такий розвиток подій викликає бурхливі емоції в багатьох молодих людей – від гніву до безпорадності та страху. Кожен, хто ознайомиться з дослідженнями і зверне увагу на відданість молоді справі захисту клімату, безумовно, зможе зрозуміти їхню позицію.

Ось чому було так важко і в пригніченому настрої покинути село Лютцерат, яке стало осередком глибокого переконання у власній правоті, а поклади вугілля залишити компанії RWE. Після 14 січня 2023 року серед молоді панував гнітючий дух зневіри. Основним питанням було те, за що взагалі відбувається боротьба, якщо є велика підтримка ідей із захисту клімату, але відповідальні органи не вживають жодних заходів. Дехто відчував безпорадність, дехто – смуток, а хтось навіть відчай.

Така ситуація й нашоухнула на проведення цієї виставки. Її метою було допомогти молодим людям осмислити власний досвід і продемонструвати, що 14 січня 2023 року кінець світу ще не настав, що поклади вугілля все ще лежать у надрах землі, і що варто боротися за кожну десятку частку градуса. Молоді люди самі оформляли цю виставку, писали тексти, брали інтерв'ю та добирали фотографії. Це картина того, як вони сприймають світ і що хочуть донести до людей. Це реальна фотографія, зроблена навесні 2023 року, яка передає тогочасні настрої молоді «Грінпіс». Матеріали надані молоддю «Грінпіс» та іншими представниками молодіжного руху за кліматичну справедливість, а також отримані через їхні особисті контакти.